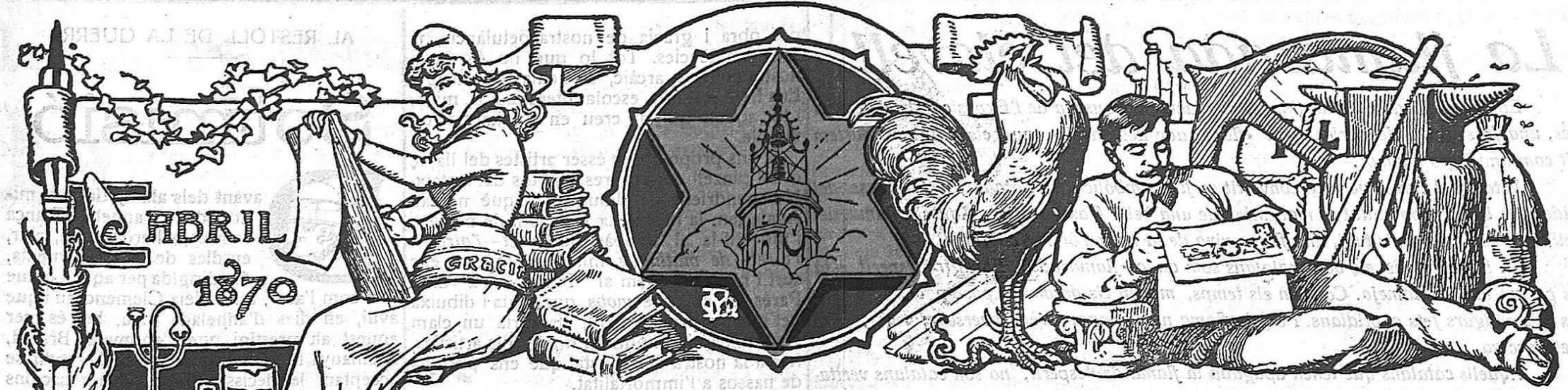

(6/38)

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
TELEFONO A 4115. - BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Fóra de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50, - ESTRANGER, 2'50

DE L'ETERN CORPUS ESPANYOL

Els gegants de tot l'any

La flamarada del clavell

En Puig i Cadafalch ha tingut, en l'acte de clausura de l'Exposició de clavells a Sitges, una frase felix. Ha parlat de la «flamarada del clavell», que els catalans portem al pit com una legió d'honor.

Vetaquí el clavell vermell convertit en flor simbòlica de Catalunya. La frase del President de la Mancomunitat és molt més que una bella frase retòrica. Aquesta flama del clavell, és una flama espiritual, una flama viva de la nostra ànima catalana.

Si. Els catalans, els bons catalans som de la «flamarada». El nostre esperit està encès per un ideal, i flameja. Canvien els temps, muden els decorats, passen els fets històrics i els vulgars fets quotidians. Però la flama no s'apaga. Prèn diverses formes, però segueix encesa.

Aquells catalans que tenen apagada la flama de l'esperit, no són catalans veritables. El fosc egoista i l'indiferent sense color, no seran mai dels nostres.

La flamarada del clavell és el símbol de l'ànima de Catalunya. Un clavell vermell és un esclat d'ideal. I l'ideal vencerà la negror dels temps adversos.

D'eleccions

Ningú es preocupa de les properes eleccions provincials. Solament les juntes municipals i els comitès d'acció política dels partits comencen a barrejar noms i a fer càlculs de possibilitats triomfadores. Però el poble ni ho sap que s'apropin unes eleccions. L'inactivitat política, el règim de censura, les preocupacions econòmiques i les obsessions dramàtiques fa que oblidí els episodis electorals.

I no obstant, aquestes eleccions podrien constituir un moment decisiu en l'actuació popular. Podrien ésser com un plebiscit, amb el qual per l'actuació constitucional, ja que encara no ha estat sospès el dret electoral, se demanés la restauració constitucional. Podria ésser, també, l'iniciament d'una convergència de valors d'esquerra que preparés la futura topada política entre les dues orientacions la conservadora i la radical, que es produirà dintre d'un any, de dos, de quatre, però que's produirà.

Un partit, el radical, té en les seves mans, l'acabament de la dispersió de les forces lliberals. No perquè sigui una força, que ja no ho és numèricament, sinó perquè conserva una organització eficaç. Si ara tria noms de significació partidista, noms gairebé anònims, la lluita serà la desmaiada lluita d'unes eleccions provincials sense finalitat, emperò si apareixen noms que siguin capassos de produir un moviment centripet d'esquerra, i a l'ensem, un valor d'intel·ligència, de moral i de ideologia, una coincidència d'elements d'esquerra se produirà, que donaran a les eleccions una transcendència nacional.

No hi caben ja les accions fragmentàries, esdevingut imprescindible un front únic. La «Lliga» ho és de front únic. A la «Lliga» la voten no solament els catalanistes, sinó tots els conservadors que no han posat la seva conveniència de classe al seu apassionament anti-catalanista. La «Lliga» vencerà sempre a tot partit que la combatéixi isolat. Però la «Lliga» pot ésser vençuda, adicionant a un partit organitzat com el radical, els innombrables homes d'esquerra que estan en dispersió. La «Lliga» és un bloc al que és precis oposar un altre bloc. Si el partit radical no vol vèncer aquestes realitats, serà perquè se desentén de tota responsabilitat política.

Aquesta responsabilitat la volem fixar aquí. Volem que el partit radical sàpiga que existeix un desig de concentració democràtica i que d'ell, exclusivament d'ell, depèn que's faci. L'altre dia, un estimat confrare, fent els nostres mateixos comentaris, fixava sobriament, els termes del plet que ha de resoldre el partit radical:

— O ideal—deia— o «casino» O la clientela, o el poble.— PARADOX

Parlem d'això de l'Aranzel

A llàstima veure que a casa nostra mateix encara hi ha gent que defensa la política econòmica dels Governos de Madrid. Basant-se en el prejudici lliurecanvista, alguns periòdics i alguns elements de Catalunya aplaudeixen el darrer decret establert un nou Aranzel de Duanes amb caràcter provisional.

Sembla estrany que hi hagi gent que badi d'aquesta manera. El nou Aranzel, tal com ha estat conjuntinat, no té res de lliurecanvista. És un Aranzel proteccionista... de la indústria estrangera.

Es pot ésser lliurecanvista. Però no es pot ésser badoc, sense greu perill. Aqueixa gent que alaba l'Aranzel perquè conté baixos drets per a alguns productes manufacturats, no s'adona que el mateix Aranzel apuja els drets de moltes primeres matèries i de molts productes semi-manufacturats que serveixen per a la fabricació.

Si la tendència de l'Aranzel fos de debó lliurecanvista, o almenys moderadament proteccionista, rebaixaria de la mateixa manera tots els drets. Però el cas és que abaixa els uns i apuja els altres. Així lliga de mans i peus la indústria interior, impeding-li que pugui sostenir la competència amb la indústria estrangera. Per exemple, si l'Aranzel apuja els drets de la llana i rebaixa el dels teixits de llana, com podrà competir la indústria interior llanera amb la de l'estranger? Es dirà que's vol afavorir la producció pròpia de llana. Però en aquest cas es cau en el proteccionisme. I, doncs, en què quedem?

A les Castelles i països veïns troben molt bé el lliurecanvi o la rebaixa dels drets de Duanes quan es tracta de productes industrials, i sobre tot de productes catalans. Però mentrestant s'han restablert els drets sobre el blat. Vestir car no és cosa bona. Però encara ho és menys el menjar el pa car. Els bladers castellans ho entenen diferentment.

En mig d'una forta crisi de manca de feina, venen uns Aranzels que accentuaran la crisi. Catalunya reb el cop més violent. I no el reben tan sols els fabricants i els burgesos, sinó també els obrers i els menestrals.

Als catalans que aplaudeixin això, els haurem de dir que s'han tornat ximplers.

FULMEN

Ideals a la mida

O som caps de brot en literatura, però... suposem que no sabem escriure ni mitjanament. Malgrat la nostra incapacitat, volem gaudir d'un nom ressonant en les lletres catalanes i publiquem articles descabellats en Revistes estrambòtiques, donem a llum llibres de versos on a manca de bon gust hi ha una vigoria bordellera, fem toquem i toquem en els elogis amb altres companys de beneiteria, i al cap de poc temps,

per obra i gràcia de nostra petulància, ja som eminències. Tot lo que no és de la nostra colla és arcaic, és neula, és ensopit. Ens hem fet una escola literària a la mida, i tot aquell qui no creu en nosaltres és un ximple.

Si ens proposéssim ésser artistes del llàpiz o del pinzell, fariem tres quartos del mateix. No apendriem de dibuixar perquè no cal. Agafariem la brotxa, la sucariem de mangre i movent-la al compàs de l'airet—l'airet—l'airet—de matinada mirariem lo que ens surt i ho exposariem al «Fayans» o a «Ca'n Parés». La colla de snobs que pinta i dibuixa pel mateix procediment, llençaria un clam d'admiració i ja tindriem una escola artística, feta a la nostra mida justa, que ens portaria de nassos a l'immortalitat.

Si ens tirés el teatre com a autors i no sapiguéssim què escriure, fariem drames simbòlics. Si la dèria fos de fer-nos actors i fossim uns poques soltes ens fariem actors còmics i si fossim tartamuts, galants tràgics. Tot sempre a la mida de la nostra insuficiència.

En la vida social encara adquireix més relleu aquesta moda de fer-se l'ideal a la mida. Els tontos sense vergonya fan política d'ordre; els formiguetes que escombren sempre cap dintre a casa o tiren l'aigua al seu molí, se situen en llocs profitosos entre la burgesia; el que té mandra de treballar predica vagues i creu que l'emancipació ben entesa comença per la pròpia emancipació; el periodista tanteja totes les idees i troba que les que li venen més bé són les que li donen més profit. No hi ha ningú eclectic i tothom s'aferra als ideals que més s'avenen amb la seva idiosincràcia i amb la seva conveniència.

Per això tothom qui no pensa com nosaltres és, en literatura, patum; en arts, un neula; i en periodisme un ase. El que escriu clar i amb sentit comú, és un demodè que fa pudor de ranci; el que dibuixa i pinta correctament, és una mòmia acadèmica; el que no és ben ximple, ben tabal i ben comunista, és un senyor Esteve.

I res de mitges tintes ni de concessions. Qui no pensi com nosaltres, és un animal.

JEPH DE JESPU

L'imperi de la llana

ELS automobilistes francesos es queixaven, temps hà, de l'obstacle que representen els remats de bèns que circulen per bona part de les carreteres de la nació amiga i veïna.

Diuen els automobilistes que no es coneix obstacle veritablement invencible com són els remats de bèns, que oposen al pas dels automòbils una muralla gegantesca, contra la qual resulta endebades el lluitar.

Els xòfers i els propietaris d'autos, havien cridat repetides vegades l'atenció de les autoritats respecte de la nosa representada pels remats de bèns, que a desgrat del seu posat de bonesa i de la mansuetut que d'antic els tenim reconeguda, enfutismaven als moderns senyors feudals de gasolina i carretera.

El govern francès ha acabat per a escoltar la complanta dels perjudicats. En conseqüència, resta d'aquí en avant absolutament privada la circulació dels zais per les carreteres.

En els llocs on siga possible, viatjaran els bèns en ferrocarril. Quan no, caminaran muntanyes a través.

I tots contents. Admiro la facilitat amb que ha resolt la França aquest conflicte, no tan petit, ni tan senzill com a primera vista sembla.

D'esclatar el problema a Espanya, hauria determinat, a ben segur, una nova guerra civil.

Als bèns espanyols els haurien sortit defensors a les redaccions dels diaris, a les entitats artístiques i econòmiques, al Congrés i al Senat i tot.

N'hi ha tants, i tenen, entre tots plegats, tanta força...

Sotmisió

Davant dels aliats; davant, millor dit, d'aquella França cent cops heròica que, ahir, en dies de guerra cruenta, era dirigida per aquell home fort com l'acer, que's deia Clemenceau i que avui, en dies d'anelhada pau, ho és per aquest alt prestigi que s'anomena Briand, Alemanya té de baixar el cap, té de rendir-se acceptant la decisió ferma de les nacions vencedores. I al dir Alemanya, volem referir-nos, no a la que treballa i que viu les noves realitats, no a la que sospira per l'assoliment d'una redempció humana, sinó a la imperialista, a la militaritzada, a l'Alemanya que encara espera una venjança al peu de l'ombra funesta d'En Guillem II, d'En Ludendorff, de l'Hindenburg.

Aquesta sotmisió, que la primera Alemanya era resultat lògic d'una actuació desastrosa i que la segona veu realitzar amb els punys closos de ràbia i amb les dents freturoses de noves venjances, s'imposava. I s'imposava per a deixar en son lloc el dret i la justícia humanes. L'esforç gegantesc realitzat per les nacions aliades i, sobre tot, per la heròica França i per la immortal Bèlgica mereixen una doble compensació: la compensació moral representada pel triomf, i la material, que integren els milions que el poble germànic deu entregar. Consegueixi's això, ja que no's pot lograr la restitució de les vides desaparegudes en els camps de batalla, entre el retronar del canó i el brandar dels fusells.

Les grans convulsions històriques tard o d'hora, tenen els seus grans moments, aquells en que s'aplica la sanció deguda al culpable de dites convulsions, si elles han sorgit per voluntat absoluta d'uns homes amb l'intent d'aferrar l'esclavatge dels pobles que ja viuen oprimits i per a glorificar als iniciadors, si són producte d'un malestar i d'una inquietud latents en l'ànima de les col·lectivitats que volen viure deslligades de poders tirànics i despòtics.

Benvinguda sigui, sotmisió alemanya. La espasa sagrada d'En Guillem II no deu tornar pas a fer vessar més sang innocent. Prou víctimes ja ens costa!

Cal, emperò, que els homes de França, de la França d'avui i de la del pervindre, es facin dignes d'aquesta compensació magna. Cal que les nacions que lluitaren per un ideal de justícia humana no vegin en la sotmisió d'Alemanya més que un edificant exemple a seguir, extret de la realitat. Mirant fit als problemes que reclamen urgent solució, cal que abominant la guerra dels fusells i dels canons, proclamïn la necessitat d'una ampla lluita per l'establiment de normes que vinguin a desterrar del diccionari humà els mots d'opressor i oprimit.

FERMÍ PALAU CASELLAS

POBRA ESPANYA!...

Maura, govern, nul·litat; el comte de Romanones, zero; En Cierva un infelicit, i els demés monàrquics, brossa.

Espanya no té patrons intel·ligents, no té homes per a treure-la del fang que l'ofega a marxes dobles.

Espanya viu un ambient tan anormal, tan disforme, que ni Déu la salvarà, ni el Pare sant, ni els canonges.

Tan sols hi ha una solució, al meu entendre, un xic bona: Que hi hagi crisi sovint, si pot ser, cada trenta hores, fent ministres als obrers, per rigorós torn, i en forma que, en un temps determinat, (si és que Espanya encara no és morta), tots poguéssim cobrà el sou que la monarquia dóna de cessantia, i així viuríem com a persones, vestint bé, no treballant, i tirant gallina a l'olla!

A.

La salut de la pesseta

na lleu oscil·lació en el mercat monetari mundial, ha bastat a fer sortir de pollaguera als economistes d'estar per casa que aquí tenim.

El títol festiu i simbòlic de la *peseta enferma*, encapsala altre cop les columnes d'alguns diaris, que s'esveren i posen el crit al cel, davant la temensa de que la unitat monetària espanyola perdi novament la seva virtualitat; de que el descens tot just iniciat, adquireixi proporcions més grosses.

Realment, n'hi ha per a esclafir a riure amb la por dels que tremolen pensant amb les malvestats que poden venir-nos del fet de que valgui la pesseta tant o quant, amb relació a lo que aquesta representa.

El poble, que no especula ni juga amb les mercaderies, sap que amb la pesseta malalta, menjava i vestia regularment. Que quan li han dit que per a cobejar-la a fora planava per damunt dels núvols, no abastava la pesseta per a adquirir un llonguet i un mal tall de bacallà a la llaua. Sanejada, semblava que una pesta de salut la manés a córrer per regions inaccessibles. Amb aquestes condicions, què en farem de que estigui bona, com no sigui dir-li això: *Estigui bona*.

Perden, doncs, el temps, els que s'amoïnen escrivint i discursant respecte al perill de que esdevingui la pesseta física en darrer grau.

De bona gana l'acceptariem malalta i morta si sapiguéssim que de la seva desgràcia podia venir-nos un millorament econòmic, per lleu que el tal siguiés.

Una anècdota de Sarah Bernhardt

Ara fa uns quarantacinc anys, Sarah Bernhardt es trobava als Estats Units.

Els puritans se'n apartaven, els predicadors feien sermons en contra d'ella. Alguns la comparaven amb la *bestia del Apocalipsis*. Altres, parlant de la seva perversitat (?) de costums, li atribuïen deu o dotze fills més o menys naturals.

I la veritat és que, aleshores, la gran comediante en tenia ja un, de fill.

En defensa d'ell va escriure i publicaren els periòdics de Nova York la següent carta:

«Molt senyor meu: Acabo de rebre el periòdic en el qual hi he llegit el deslleial sermó del Reverend X... i la vostra enèrgica defensa.

»Més commoguda em sento per la defensa, que no pas ferida per l'insult.

»Crec amb tota l'ànima que el vici més covard de tots els vicis és l'hipocresia.

»Tinc un fill i l'estimo. Les pedres que puguin tirar-se'm al passar pel carrer, no tocaran, no, el seu tendre cap; i jo el duré a bon fi, perquè és mon deure.

»Ja sé que si l'hagués ofegat o tira al carrer quan va naixer, estaria en pau amb la societat; però... què voleu fer-hi si sóc tan original?... Vaig preferir quedar en pau amb Déu i amb la meua consciència.—*Sarah Bernhardt*».

Cada cosa pel seu nom

ls diaris ultramonàrquics estan aquests dies que's llepen els dits de gust.

Prova la satisfacció de la premsa de dreta, el fet de que En Melquiades Alvarez haja avançat un pas més en el camí del reconeixement de les institucions, a les que sembla haver retut oficialment homenatge ara de poc, aprofitant la circumstància d'haver fet anys el rei.

En Melquiades Alvarez, firmà—segons sembla—en l'album disposat en la Majordomia del Palau de la Plaça d'Orient. Els enemics seculars dels principis lliberals i democràtics, s'han apressat a fer ressaltar la nota

donada pel cap del reformisme, del que fa temps ens despedirem els veritables republicans.

No val la pena d'escriure novament el mot *apostasia*, malgrat venir aquest com l'anell al dit en tractant-se de comentar els actes de certs capdavaners esquerrans. El poble, amb l'instint i la claretat que posa en judicar les accions dels falsos apòstols de la llibertat, ha dit de temps la seva paraula a propòsit d'En Melquiades Alvarez, que així deserta avui lo que per a tot home de mitjanes conviccions, implica un lloc d'honor i de combat.

Els monàrquics vanten ara les condicions d'En Melquiades Alvarez, que reputen excepcionals. Els mots talent i maduresa, són els que més abunden en l'incenser. El bategen, además, d'actiu, i esperit constructor...

Nosaltres, amb la franquesa catalana que presideix al nostre pensament, ens contentem en aplicar a En Melquiades Alvarez un qualificatiu:

El de *Pastetes*.

LA PROCESSÓ

Des d'aquesta cantonada podrem veure-la passar. Ja és aquí... Atenció, i fixem-nos en el gest i en el semblant de tots els que en ella formen, perquè la cosa s'ho val.

Teniu, això és un col·legi; d'aquests innocents infants, no n'hi ha un sol que's faci càrrec de per què l'han embarcat en aquesta cerimònia, tan bella i transcendental: riuen, llepen un carmetlo, omplen de cera al company, cremen a un gos que travessa, i «pare usted de contar».

Ara ve un grupet de joves. Amb quin reculliment van mirant-se a les rojes maques que's veuen a cada pas, i arriscant-se fins a dir-hi algun *piropo* insinuant!... Endavant; aquests són sastres. Parlen. De què? De lo cars que s'estan posant els panyos i de les dificultats que hi ha avui per cobrar els comptes, àdhuc dels bons parroquians.

Repareu ara qui passa; quatre senyors concejals. ¿Sabeu per què amb tant empenyo miren cap aquell costat? Perquè allà baix hi ha una casa que aviat s'haurà d'expropiar amb motiu de la Reforma, i és clar, què més natural, que parlar-ne una miqueta, ara que'ls hi ve al davant? Hola!... Els socis de «El Cupido» un casino de veïnat, on s'hi balla i s'hi fan *juergas* de caràcter... especial.

Ara la Junta de «El Dado», timba del districte quart; ara, uns tenders que aquest dia varen ésser penyorats, per «culpa» de les balances; ara, uns senyors que en dos anys han fet deu milions de duros, furtivament exportant; ara, un personatge cèlebre, que, si no està «enxiquerat» és només per carambola; ara, lluint sobre el frac cintes i creus honorífiques, vint o trenta «acreditats» polítics locals, que... vaja, val més que *non ragionam*.

Ja ha passat la processó. ¿Què hi hem après, observant aquest llarg concurs de tipus? Això: que entre ells, grocs i blancs, gent moderna i gent antiga, cavallers i menestrals, analfabets i eminències, els únics que en realitat hi anaven com ha d'anar-s'hi, serios, dignes, el cap alt i la consciència tranquil·la, eren...

—Els nens?

—No: els gegants.

C. GUMA

Aquest número ha passat per la censura governativa

Diàlegs de Corpus

—No és el senyor Ramonet, aquell que va tan tibat amb l'atxa, per l'altra banda?

—Bé ho sembla.

—I ho és!... Un *ex nouveau riche* a la processó, a perdre el temps, com diu ell? *Malum signum!* Butxaques estroncades, eleccions properes i a la processó?... Es que comença a assajar-se en el pas... Poc a poc un assoleix rescabalar-se.

—Fixa't, Laieta, com em mira aquell canonge arrenglerador!

—Oh, i no et treu la vista del damunt.

—Deu haver-se'm enamorat del medalló amb aquest *camafeu* tan antic...

—Doncs ves amb compte, noia, que no't proposi anar a ca'l antiquari!

—Amb què comença, *mamá*, la processó?

—Amb els gegants i les trampes, *macu*.

—I com acaba?

—Amb els que fan les trampes i els gegants!

—Vol un caramel·let, formosa?

—Per què no, si és tan amable!...

—Li en faig ofrena com si li dongués el cor!...

—Això sí que és anar amb devoció a la processó!

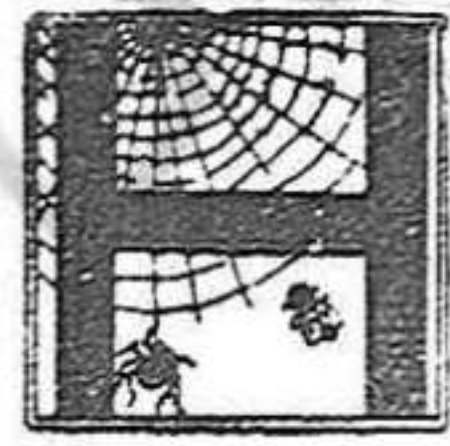
—Lo cortès no *quita lo valiente*, dona. I a més, que l'amor encara no hi ha renyit, amb Déu.

—De quina confraria són vostès que van amb la boina a l'espatlla?

—No en som cap, de confraria! Som el «Círculo de la Flor de Pedralbes»!

—Ve't aquí la fatxa de *matons* que fan! MANSO N.º 1

Anem cularrera

em anat a una estafeta de Correus a depositar uns impresos. Sobre un paper, amb lletres ben visibles, hem llegit una nova disposició espanyola, paral·lela de tantes disposicions encarrilades al fi d'expressar una mica més l'esponja popular, les butxaques humils, i, de passada, com si fos correlatiu, entrebancar un mig d'expandir la cultura pàtria.

La disposició a què fem referència avisa al públic que els destinataris d'impresos particulars, d'impresos que no han eixit d'una casa editora, en rebre'ls, pagaran el mínim de cinc cèntims.

Que no sia l'afany premeditat de fastiguejar al públic, no sabem explicar-nos la solta de la nova disposició del ram de correus. Perquè si es tracta de beneficiar als repartidors de correspondència impresa, i no cobren augment pel treball de repartiment setmanal, mesetal, i fins diari, de periòdics, revistes i llibres amb casa oberta, és horrosament xocant que deguin cobrar pel plec que va a correus sense fixesa de periodicitat, i és l'amic o el parent qui, inspirat quasi sempre per un amor cultural, un afany lloable de divulgació de noves o de gràfics, en fa obsequi i galania.

Aquell plec, amb tota seguretat és la segona vegada que va a correus; ha pagat, doncs, doble tribut al tresor públic per a fer el recorregut que probablement la llei de correus li permetia fer d'una tirada.

El carter no munta un esglaó per a fer-lo arribar a mans del destinatari: no té més treball que deixar-lo a la porteria. No siguent carta closa, tampoc és factible una responsabilitat en cas de violació de la faixa o de pèrdua del plec. On és, doncs, la justícia que llegitimi aqueixa reforma?

Si la recaudació que amb aital reforma es faci deu anar dreturera al tresor, entenem que serà molt migrada, doncs el cas es presta a grosses confusions, a fàcils befes, i l'egoisme de qui això ha disposat, mereixerà la riota de propis i estranys.

Podrà donar-se el cas de destinataris que si un periòdic antiquat i rellegit deu costar-los cinc cèntims de ports, es neguin a adme-

tre'l. Nosaltres trobarem lògica en semblant procedir.

Además pot succeir que els carters prenguin per plecs particulars alguns dels enviats per conducte d'una administració de periòdic, doncs hi ha periòdics que no usen faixa impresa ni acostumen posar un segell acreditatiu de la casa editora.

Nosaltres pensem escriure als amics, pregant-los que s'abstinguin de remesar-nos impresos d'ara en avant, que si tan interessant ha d'ésser nos un retall l'enviïn baix sobre clos. Així evitarem dos perills: l'haver d'abonar un tribut que considerem injust i xavacà, i el d'haver-nos d'escatfenyar amb els repartidors, molt senyors nostres.

J. COSTA I POMÉS

El Sant-Crist de Limpias

Pregunto: ¿el Sant Crist de Limpias, és diferent en essència de tots els Cristos que guarden les cases i les esglésies?

Es lògica ma pregunta: eix Sant Crist de referència, diuen que fa grans miracles, i piadoses meravelles, i això ho diuen homes savis no sé si amb convicció ferma.

I jo dic: tots els Sants Cristos que en tot el món se veneren, seran inferiors i tontos al costat d'eix que fa feina tant humanitària i bona a Limpias. lo sento pena que'ls altres Cristos no fassin lo que fa aquest amb concència.

A Limpias seran feliços, perquè'l Sant Crist que allí tenen els darà salut i vida i traquil·litat immensa...

...Sant Crist... Divina persona que la religió celebra i que en figura ben tràgica l'home adora aquí en la terra, demanant-li tots els dies l'aliment i pau eterna per a viure tal com manen Déu i la Naturalesa...

I malgrat això, el món lluita sempre entre la fam i guerra.

Tindran els homes greus culpes o Jesucrist gran sordera... esceptuant el Crist de Limpias que compleix la missió seva, segons afirmen persones, fent miracles i proeses.

Jo això no tant sois ho dubto, sinó que ho nego amb fermesa.

La religió no és cap farsa, en sí, sinó que és austera.

La farsa, la porta l'home que, imbecil o amb conveniència,

però sempre amb fals criteri, va semblant llevors funestes escarnint sagrades coses, inútils, si es vol, prò series...

Maleïdes l'hipocresia, la depravació i inconsciència, que han fet, fan i faran obra monstruosament perversa!

Desgraciats; aneu a Limpias, que el Sant Crist que allà es venera amb sa virtut prodigiosa us treurà totes les penes!...

ANDRESITO

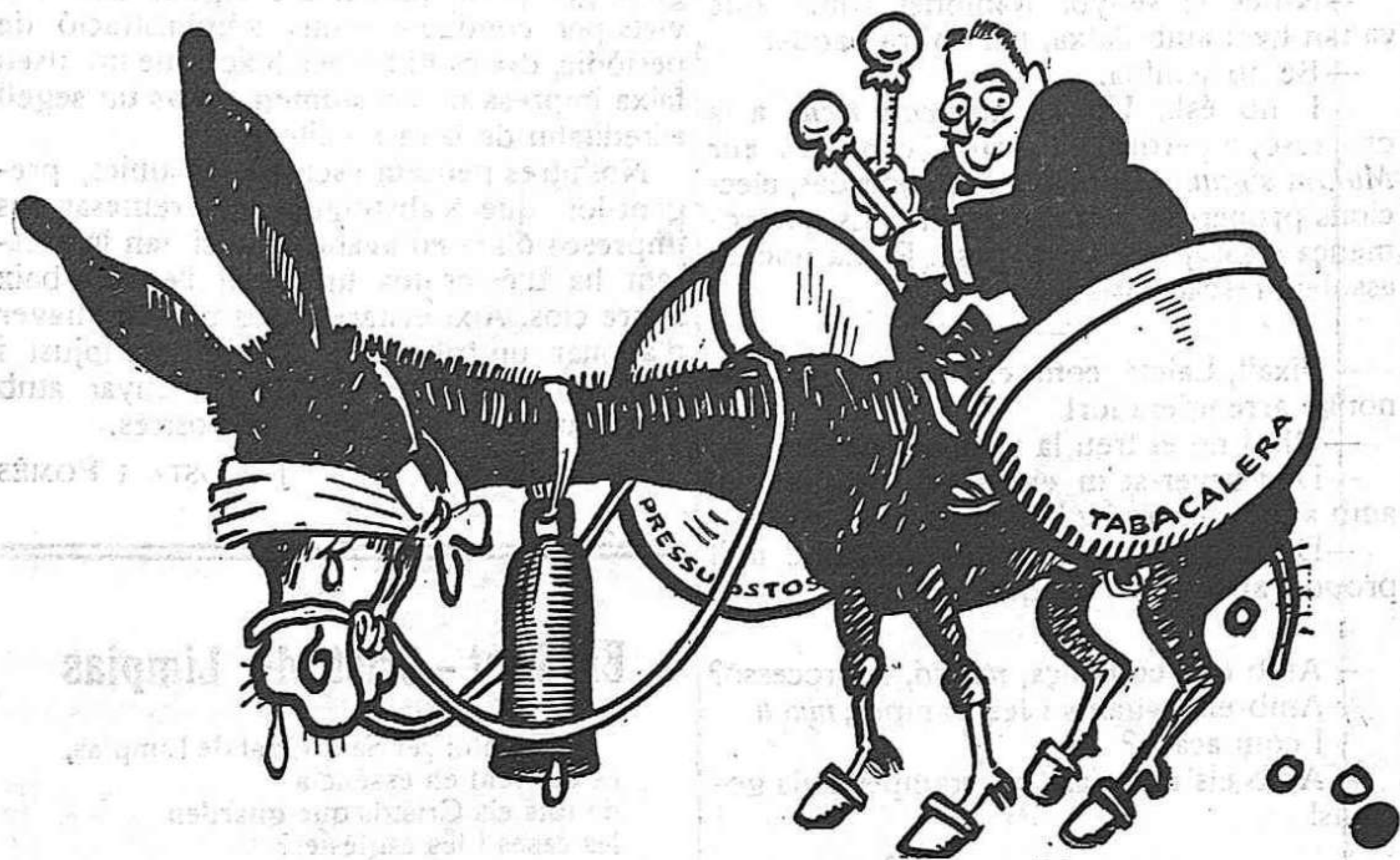
Aspectes

L'INSTANT

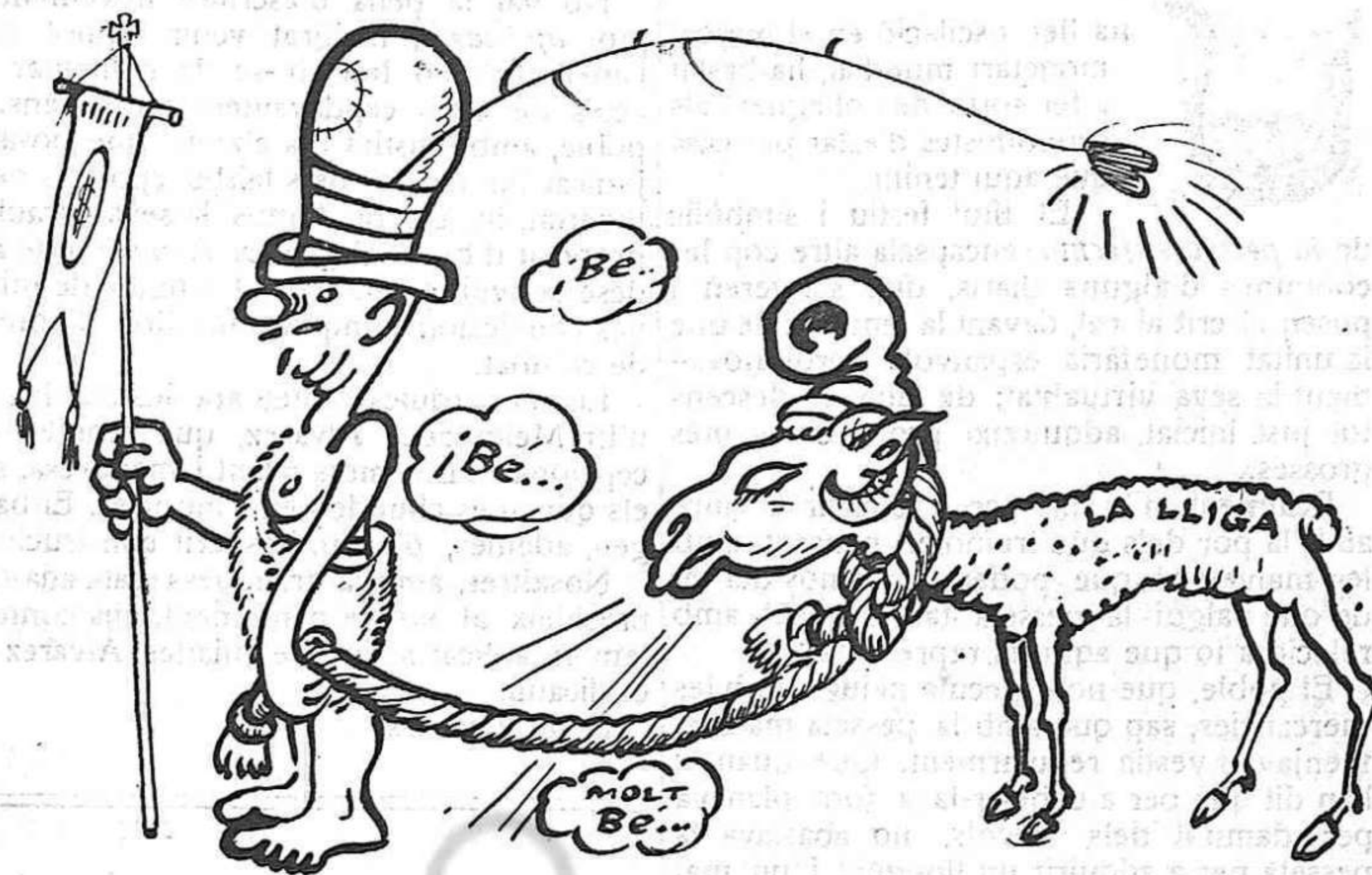

En la vertiginosa marxa del viure, en el present instant en que plana damunt dels pobles enguniosa confusió, barroeres quimeres, floreixen exuberants les passions damunt la terra torturada. El desequilibri empeny fatalment als homes a la recerca de noves modalitats que ens portin dins un ambient més pur. De l'estret sectarisme i egoistes convencionalismes de part dels éssers privilegiats, se'n desprèn la femta on s'hi abonon els ideals de purificació. Floreixen les passions, moltes al brotar sobre l'arista de la terra són brutalment segades pels butxins dels que antiposen el mot d'*ordre* al de justícia, però llurs arrels rebrotan amb més ufana. Cada vegada més

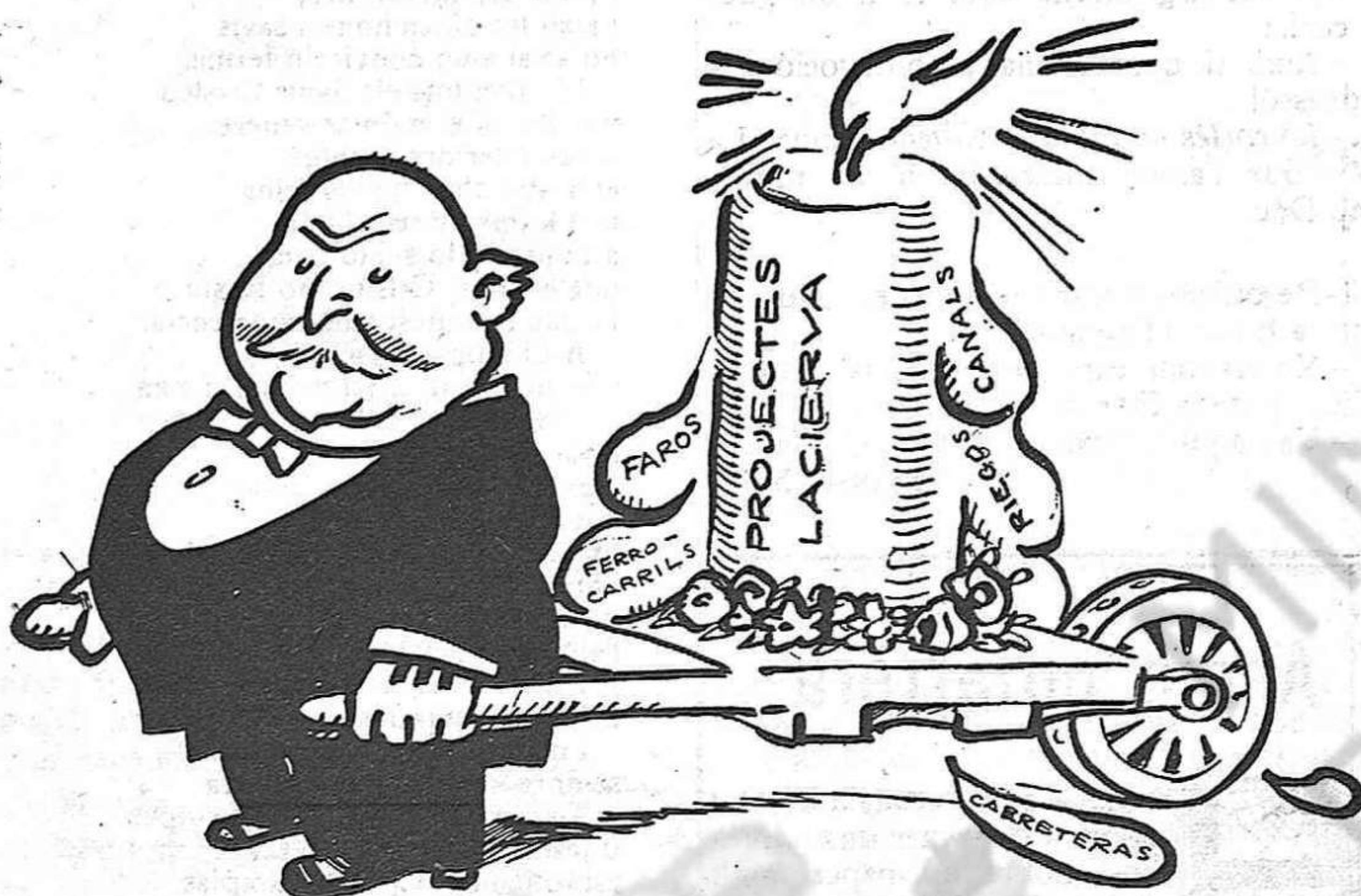
LO MÉS NOTABLE DE LA PROCESSÓ POLÍTICA

Les trapes

Sant Joan i el bè

El Ciri Pascual

La Custòdia

senten la impotència per a destruir la mala herba...

En l'instant present hom se pregunta: què esdevindrà?...

El treball lent i constant d'un bast estol de il·luminats socava en la fosca els macisos blocs de pedra de la societat present. Potser és propera l'hora en que l'aplastant massa d'aquest edifici aixecat damunt de fonaments tan afrosament construïts, es desplomi per sepultar amb ses runes als usufructuaris de la humanitat.

Ombres grises de l'instant, aspectes de la vertiginosa marxa del viure! Flors abonades per la carcassa dels inútils! Homes il·luminats que graten en la foscor! Somnis de societat perfecta. Són tot això vibracions del viure present.

ROIG-VERGÈS

Telegrafia de El Caire que, en un dia donat, els indígenes han escabetejat a tots els forasters.

Hi han llocs on els indígenes això no podrien fer-ho encara que volguessin.

Per la senzilla raó de que els forasters són més que els de casa.

En aqueixos llocs, més esclaus encara que a Egipte, a tot el més que es poden dedicar, els indígenes, és a escabetejar sardines.

Tan mateix es diu que els nous «Arancels» són una nova artimanya dels governants centralistes per a acabar de agarrotar a la Catalunya productora.
Quina Catalunya productora?

La dels esforçats obrers o la dels «patronejos» somatentistes?

Es que això s'hauria d'esbrinar.

Si només anés contra aquests, rail!

Dissabte que vé, arribarà a Barcelona l'il·lustre carlinàs Vázquez de Mella.

Farà sa entrada triomfal a les nou del matí pel Passeig de Gràcia.

Fan bé de dir-ho, que anirem a passar pel Passeig de Sant Joan.

Pel gust... de no entrebancar-nos amb tant antipàtic personatge.

Maneres de procedir:

Els nordamericans han regalat un gram de radio (que val 400.000 francs) a Mme. Curie, amb destí a cures en els hospitals de França.

En canvi els chauvinistes francesos, que són quasi tots els fills de la República veïna, no paren d'enverinar la qüestió internacional per a que vingui una altra guerra.

Els uns fan el bé desinteressadament i els altres es preparen pel mal amb l'interès que és de suposar.

Cada hu per allà on l'enfila!...

A l'església de la Mercè són molt busca-raons.

L'altra tarde, a una senyora, vestida de dòl, molt decentment, i que no duia sinó quatre dits d'escot, li privaren l'entrada en males formes.

I encara fos un capellà gentil i cortès, l'encarregat d'anunciar la prohibició a les senyores. Però la feina de medir les nuditats l'han encomanada a un trist xarrupa-llanties que, a la porta del temple, negocia amb atributs mis-saires.

Déu n'hi dó, de l'oficil!...

Per altra part, a les senyores que no vulguin exposar-se a tenir un disgust de tal naturalesa passant per la vergonya pública, devem aconsellar-les-hi dos camins: O canviar de parròquia o

de devoció: Ara que els boscos i els camps estan plens de flors, lo més sà i més «religiós» és anar a la muntanya. La millor manera de com-penetrar-se amb Déu, és admirar la Naturalesa; i les dones entre flors, és on estàn millor i més guapes.

I qui no vulgui pols... que no vagi a l'era.

D'una nota religiosa que inserta *Las Noticias*:

«En la secretaria de Càmera se han recibido 275 pesetas colectadas en la iglesia de San Felipe Neri, de esta capital, para el fomento de las vacaciones eclesiásticas».

Carai!... si que ho té bé el clerol!

Amb diners de la «colecta», o sigui amb diners dels altres, també hi aniríem nosaltres, a estiuajar!...

Aquest número ha passat per la censura governativa

Estem molt a la vora de les eleccions de Diputats Provincials i ningú en parla.

La propaganda per a la lluita, en aquesta ocasió quasi bé és nula.

Què s'han fet d'aquells ardors, d'aquelles campanyes furioses d'altres temps?

Els candidats baden.

El cos electoral... de cos present.

I entretant els vius de la política centralista i caciquista, fent de les seves.

I preparant l'infamant diner per a tancar la boca del «lliure elector».

Ex!... quin fàstic!...

Mal veí té amb l'Hospital Clínic, la nova Parròquia de Sant Josep Oriol, en construcció.

D'ençà dels atemptats, és l'església que ha de treballar més, i, en canvi, la que per enterraments cobra menos diners, perquè són tots d'ofici.

Així, aquell solar no s'acabarà de construir mai.

Un consell al mossèn: Construeixi primerament un «cine»; un cine ben fosc, que serà una font de quartos.

Maura sí.

En un plebiscit organitzat per A B C sobre qui era «mercedor» de la qüestura del partit conservador, el senyor Maura ha obtingut el major número de vots.

Els altres, doncs, que's retirin.

O que se suicidin, que hi guanyarem tots.

Molts anys endarrera s'exigia a les monges que estudiessin llatí.

Aqueixa ocupació amenitzava un xic la seva vida monòtona; donava cert al·licient als seus exercicis espirituals...

I comentant-ho, afegia Sainte-Foix:

«Amb l'estudi del llatí, les monges satisfien la curiositat, s'instruïen, i... sobretot: el llatí era causa de que, quan menys, sapiguessin lo que resaven».

Sistemàticament negava un fulano mèrits a Mozart.

Un amic seu, per a convènce'l, s'assegué un dia al piano i, acompanyant-se ell mateix, li cantà una famosa cavatina d'aquell compositor.

—Què et sembla?— digué a l'acabar.

L'altre, no volent caure del burro:

—Em sembla que estàs molt ronc.